

Arrest

nr. 42 713 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. PIROTTE loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger te zijn. Sinds de zomer van 2007 werkt u als veiligheidsagent voor de firma Gladiator. Jullie taak bestond er in allerhande gebouwen te bewaken. In de zomer van 2008 werd u door uw baas, T. G. naar zijn bureau geroepen. Er waren enkel twee voor u onbekende mensen aanwezig die u voorstelden een niet nader genoemd, maar vooraanstaand oppositielid te vermoorden. U weigerde. De mensen reageerden verbaasd en gingen weg. U vermoedt dat uw baas uw naam aan deze mensen heeft gegeven omdat hij wist dat u een militaire opleiding tot sluipschutter had gekregen, omdat jullie een goede relatie hadden, en omdat hij u gepromoveerd had tot hoofd van de dienst. U heeft dit voorstel nadien met niemand besproken, ook niet met uw baas. Op 5 augustus 2008

werd u aan de Duitse ambassade in Tbilisi beschoten. Onmiddellijk nadien werd u door 7 of 8 onbekenden overmeesterd en zeer ernstig geslagen. U verloor het bewustzijn en kwam pas bij bewustzijn in het ziekenhuis. U was er erg aan toe, de beenderen in uw gezicht waren gebroken en u had nog andere ernstige verwondingen. U had in het ziekenhuis een korte verklaring afgelegd tegen de politie. Na een 3-4 tal dagen werd u door uw ouders omwille van uw veiligheid van het ziekenhuis naar huis gebracht. U vermoedde ondertussen dat de vervolging het gevolg was van uw weigering iemand te vermoorden. De mensen die u hadden aangevallen waren immers duidelijk getrainde mensen van wie u vermoedt dat ze deel uitmaakten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ook de mensen die u voorstelden iemand te vermoorden, waren allicht mensen van Binnenlandse Zaken. U herkende iemand van hen als een medewerker van het Ministerie, en uw baas werkte ook voor het Ministerie. U besloot niet langer thuis te blijven en verschool zich een aantal dagen bij uw neef. Nadien ging u naar een vriend in het Khekheti district. U vernam er dat uw ouders telefoontjes kregen van onbekenden mensen die naar u vroegen. Men dreigde er ook mee dat er iets ergs zou gebeuren indien u zich niet zou vertonen. Uit vrees te worden uitgeschakeld indien men u zou vinden, besloot u het land te verlaten. Uw vriend bekwam een visum op uw naam voor de Baltische Staten en op 15 juli 2009 vluchtte u uit Georgië. U reisde van Istanboel met het vliegtuig via Wenen naar Brussel op 17 juli 2009. Op 31 juli 2007 vroeg u er asiel aan bij de bevoegde instanties. In Wenen verloor u uw paspoort, maar u had verder geen problemen. In België nam u contact met uw vader, maar hij zei dat het beter was dat u niet meer belde. Via een autohandelaar die regelmatig tussen Georgië en België reist, vernam u verdere informatie omtrent uw problemen. Zo vernam u dat uw schoonvader op 21 september 2009 werd vermoord toen hij zich met uw auto in het openbaar vertoonde. U vermoedt dat men hem voor u aanzag. Ook vernam u telefonisch van uw vriend dat men bij u thuis was langs geweest en dat men uw vader had bedreigd en geslagen. Via de autohandelaar slaagde u er ook in nog enkele documenten over te brengen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen moet vastgesteld worden dat u uw relaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst kan u niet aannemelijk maken waarom u door mensen van de overheid wordt gevraagd om iemand te vermoorden. U was immers geen huurmoordenaar, bijgevolg was de beslissing van de overheid om u aan te spreken voor een moord een zeer vreemde beslissing. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u een getraind sluipschutter bent, dat u een goede relatie had met uw baas en van dezelfde regio afkomstig bent (CG,p.4,8). Deze zaken geven u echter nog niet het profiel van een potentiële huurmoordenaar en welke voor de opdrachtgevers betrouwbaar leek. Hierdoor zijn uw verklaringen onvoldoende om aannemelijk te maken dat men goede redenen had om u te vragen als huurmoordenaar.

Het is ook eigenaardig dat men u ruim een maand ongemoeid laat, om u dan op een zeer ernstige wijze te vervolgen, terwijl hiertoe geen enkele aanleiding was, aangezien u het voorval zelfs aan niemand bekend had gemaakt. Uw verklaring hiervoor, dat men niet zeker kon zijn dat u het aan niemand (van de oppositie) zou vertellen (CG,p.8), is niet afdoende. Het is weinig aannemelijk dat een verklaring van uwentwege, zonder enig bewijsstuk/andere getuigenis om een oppositielid te vermoorden, de overheid in het gedrang zou brengen en om die reden genoodzaakt zou zijn u te liquideren.

Er kan ook verwacht worden dat u de afgelopen maanden meer initiatief had genomen om u te informeren naar uw persoonlijke problemen en deze van uw familie in Georgië. U verklaart dat u sinds u in België bent slechts twee keer telefonisch contact hebt gehad, één keer met vader, en één keer met uw vriend (CG,p. 2,3,6,8). Verder kreeg u van een autohandelaar het nieuws dat hij gehoord had dat er een zaak tegen u was aangespannen (CG,p.7). Het is verwonderlijk dat u zich niet verder heeft geïnformeerd naar de waarachtigheid van dit gerucht en de eventuele concrete details van de zaak. Ook nadat u vernam dat uw schoonvader werd vermoord, en nadat uw vader werd bedreigd en geslagen, heeft u geen contact opgenomen met uw familie (CG,p.8). Het feit dat uw vader u bij het begin van uw verblijf in België vertelde dat u beter niet meer belde (CG,p.3), is niet afdoende. U kon trachten andere naasten te bereiken. Uw andere verklaring dat u getracht heeft uw vriend te bellen, maar dat dit slechts één keer gelukt is (CG,p.8), is ook geen excuus om niet te trachten u op andere manier beter te informeren over de kennelijk zeer ernstige problemen van u en uw familie.

Tot slot dient gewezen te worden op een aantal manifeste tegenstrijdigheden in vergelijking met uw verklaring in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Aangaande de vervolging op 5 augustus 2008 zijn volgende tegenstrijdigheden vastgesteld. In de vragenlijst verklaart u dat, nadat u van uw werk terugkeerde, door onbekenden werd tegengehouden en geslagen. U herkende één van uw vervolgers als iemand van de politie (vragenlijst CG,punt 3.5.). Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u toen niet van uw werk kwam, dat u niemand herkende, en dat u eerst beschoten werd (CG,p.5,8). Geconfronteerd met deze verschillen

ontkent u dat u toen iemand als politieagent herkende, en dat u onrechtstreeks van uw werk kwam (CG,p.9). Deze verklaring is niet afdoende, de manifeste verschillen tussen beide verklaringen, vooral wat betreft het feit of u al dan niet iemand van uw vervolgers herkende, blijven immers bestaan.

Ook wat betreft uw verblijf na deze vervolging lopen uw verklaringen sterk uiteen. Uit uw vragenlijst blijkt dat u tijdens uw revalidatie bij verschillende familieleden verbleef. U diende 7 maanden te revalideren en nadat u beter was dook u onder bij kennissen. U verklaart tevens dat u af en toe in het geheim naar het ziekenhuis ging (CG vragenlijst, punt 3.5.). In uw verklaring voor het Commissariaat-generaal luidt het echter dat u 3-4 dagen in het hospitaal verbleef, vervolgens 10-15 dagen thuis was, om dan heel de tijd bij een kennis in de Kakheti regio te verblijven (CG,p.3,6,7). U ontkent dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis begin augustus 2008 nog naar het ziekenhuis bent teruggekeerd (CG,p.7). Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst, verklaart u dat u niet meer naar het ziekenhuis bent teruggaan, ook niet in het geheim, en dat u voordat u naar uw kennis in de Kakheti regio ging nog enkele dagen bij een neef hebt verbleven (CG,p.9). Ook deze verklaringen zijn niet afdoende om de tegenstrijdigheden te verklaren. De tegenstrijdigheden over uw bezoeken aan het ziekenhuis en de al dan niet verschillende verblijfplaatsen voor uw vlucht blijven immers bestaan. Uw toevoeging dat u na vertrek thuis nog 4-5 dagen bij uw neef bent geweest vooraleer u naar uw kennis in de Kakheti regio ging is bovendien weinig geloofwaardig. Eerder in het gehoor was u immers concreet gevraagd waar u precies naartoe ging van bij u thuis. U repte toen met geen woord over uw neef. (CG,p.6).

Ook de verklaring van uw advocaat dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zo gedetailleerd was en niet altijd even duidelijk genoteerd werd, kan niet verklaren waarom er over essentiële zaken zoals uw verblijf na uw ontslag uit het ziekenhuis, de mensen die u benaderden en de mensen die u nadien vervolgden, dergelijke uiteenlopende verklaringen zijn vastgesteld.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, attest vaderschap en geboorteakte kind betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Ook de gegevens in uw kaart ter vervanging van uw militair boekje, uw diploma, uw oude Sovjetsportkaart, uw attest van sportmaster en werkbadge staan niet ter discussie en hebben verder geen betrekking op uw persoonlijke problemen. Uit de doodsoorzaak vermeldt op de overlijdensakte van uw schoonvader (lever en aorta afgesneden) kan niet worden afgeleid dat uw schoonvader vermoord werd. Bijgevolg kan dit document de ongeloofwaardigheid niet herstellen. De inhoud van de medische attesten staat evenmin ter discussie. Ze stellen dat u op 7 augustus 2008 opgenomen bent, diverse ernstige verwondingen aan het hoofd opgelopen hebt en dat u hiervoor diverse onderzoeken en behandelingen heeft ondergaan. Dit wordt niet betwist. Hierbij moet wel opgemerkt worden dat u verklaart dat u op 5 augustus 2008 bent opgenomen. U verklaart tegelijkertijd dat u niet weet waarom er 7 augustus genoteerd staat, het kan een vergissing betreffen of het kan een bewuste manipulatie zijn van uw vervolgers (CG,p. 8,9) Deze verklaring zijn vermoedens die u niet kan staven en wijzigt verder niets aan de appreciatie van de attesten. Verder vermelden enkele van deze attesten dat volgens uw verklaring u de verwondingen hebt opgelopen ten gevolge van slagen van onbekenden. Hierbij moet opgemerkt worden dat deze verklaring weinig of geen belang heeft aangezien het uw persoonlijke verklaring betreft. Hoe dan ook bevatten de diverse medische attesten geen (objectieve) aanwijzing over de omstandigheden en de oorzaak van de verwondingen, en evenmin kunnen ze een aanwijzing vormen voor het motief van de door u aangehaalde vervolging. Ze kunnen evenmin het ongeloofwaardig karakter en de vastgestelde tegenstrijdigheden herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, alsook van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Aangaande de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing stelt verzoeker dat het gegeven dat men hem vroeg iemand te vermoorden niet ongeloofwaardig is, rekening houdend met zijn beroepservaring en profiel, met name zijn opleiding als sluipschutter. Het feit dat men hem gedurende een maand ongemoeid liet, alvorens hem te vervolgen kan verklaard worden doordat men hem eerst

wat tijd liet om na te denken. Toen ze merkten dat verzoeker niet van gedacht veranderde vreesden ze waarschijnlijk dat verzoeker uiteindelijk ooit wel eens zou klikken.

Verzoeker stelt geen contact meer te onderhouden met het thuisfront om hen geen problemen te bezorgen en geeft bovendien aan dat zijn echtgenote naar een andere provincie is verhuisd. In tegenstelling tot met wat de Commissaris-generaal beweert kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij meer initiatief zou nemen om zijn familie te contacteren.

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de vragenlijst voert verzoeker aan dat er een verschil is tussen iemand herkennen als iemand die men persoonlijk kent, en iemand al eens hebben gezien en van die persoon weten dat hij bij de politie werkt. Omwille van die nuance is er een misverstand geweest dat evenwel niet van die aard is om verzoekers verklaringen als ongeloofwaardig te beschouwen. Aangaande zijn verblijf na de vervolging betoogt verzoeker dat hij op diverse plaatsen heeft verbleven en deze uiteraard niet allemaal heeft opgesomd, wat normaal is gezien niet werd gevraagd hieromtrent nadere details te geven.

2.2.1. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. Verzoeker voert een schending aan van artikel 62 van Vreemdelingenwet. De motiveringsplicht, zoals vervat in voormeld artikel 62, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.3. De bestreden beslissing is vooreerst gesteund op de bevindingen van de Commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de overheid werd benaderd om iemand te vermoorden. Tevens is het eigenaardig dat men hem een maand ongemoeid liet, om verzoeker dan op zeer ernstige wijze te vervolgen, hoewel hij het regime niet kan bedreigen daar verzoeker eenvoudigweg geen bewijs heeft noch details kan verschaffen van deze benadering. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen, doch geeft geen element waaruit zou kunnen blijken dat hij een gevaar vormt voor de regering en aldus uit de weg zou moeten worden geruimd. Zijn bewering, met name dat men waarschijnlijk vermoedde dat hij ging klikken is een loutere veronderstelling die niet kan overtuigen. Voorts motiveerde de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat van verzoeker verwacht kan worden meer initiatief te nemen om te informeren naar zijn persoonlijke problemen en deze van zijn familie in Georgie. Verzoeker ontkent dat van hem meer inspanningen kunnen worden verwacht en stelt dat hij zijn familie niet in gevaar wou brengen. De loutere ontkenning van de appreciatie van de Commissaris-generaal is niet afdoende om deze te ontkrachten. Van verzoeker kan inderdaad, gelet op de ernst van de voorgehouden vervolging redelijkerwijs verwacht worden enige inspanningen te leveren om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen, temeer daar zijn schoonvader vermoord zou zijn geweest en zijn vader bedreigd en geslagen werd. Er valt niet in te zien waarom verzoeker bijvoorbeeld geen tussenpersoon inschakelde. De nalatigheid van verzoeker wijst op een gebrekkige interesse wat een uiterst negatieve indicatie vormt met betrekking tot zijn geloofwaardigheid.

Bovendien werden een aantal tegenstrijdigheden aangaande de vervolgingsfeiten en de verblijfplaats van verzoeker nadat hij het ziekenhuis verliet vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de vragenlijst. Uit een analyse van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker in de vragenlijst geen gewag maakte van het feit dat hij beschoten werd en hij er tevens verklaarde dat hij zeven maanden revalideerde en niet meer terugkeerde naar huis. Tijdens deze revalidatieperiode ging verzoeker stiekem naar het ziekenhuis (stuk 11, vragenlijst p. 2-3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker 3 à 4 dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen, vervolgens 10 à 15 dagen thuis te zijn gebleven en dan te zijn ondergedoken bij een vriend, en nooit naar het ziekenhuis te zijn teruggekeerd, daar er een arts bij hem thuiskwam (gehoorverslag van 30 oktober 2009, p. 3, 6 en 7). Verzoekers verklaringen zijn niet eensluidend. Hij geeft hiervoor geen afdoende verklaring, doch beperkt zich tot het stellen dat hij niet letterlijk en nauwkeurig elke plaats heeft opgesomd waar hij verbleef. Soortgelijk betoog, opgebouwd uit a posteriori gestelde loutere beweringen werpt geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing. Deze dient te worden gelezen als een geheel. Zij is gesteund op pertinente gronden die de Raad bevestigt en overneemt. Verzoekers

relaas is ongeloofwaardig, bijaldien kan in zijnen hoofde geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

2.2.4.1. Betreffende de subsidiaire bescherming betoogt verzoeker dat de beslissing op dit vlak geen afdoende motivering behelst en zonder meer melding maakt dat hij niet in aanmerking komt voor deze status. Hij verwijst naar zijn vluchtrelaas waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan.

2.2.4.2. Het argument dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd opgenomen, mist feitelijke grondslag. De Commissaris-generaal heeft hiertoe besloten op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd zou zijn. In casu komt de Commissaris-generaal, gelet op wat voorafgaat, terecht tot de conclusie dat verzoeker niet aantoonbaar aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER